

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἦτο ἡ προτελευταία ἡμέρα τῶν ἀπόκρεων. Εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδούς, πρὸς τὸ ἑσπέρας, παρατηρεῖτο κίνησις τις προσωπιδοφόρων, ὀχημάτων, νεανικῶν ὁμίλων, πολυμελῶν οἰκογενειῶν μετὰ νηπίων, τροφῶν καὶ νεανίδων ἐν ὄρφ γάμου.

Πάντες ἐβόηζον ἀνὰ δύο, καὶ οὔτε μία κραυγὴ δυσάρεστος ἠκούετο, οὔτε μεθύσων ἄσματα σπαράσσοντα τὰ ὦτα, οὔδὲ ὀχληρὸς παρατηρεῖτο συνωστισμός.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠσθάνετό τις εἰς τὸν ἀγκῶνα ἐλαφρὸν κτύπημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ μᾶλλον ὡς εἰδοποίησις φίλου, οἷονεὶ λέγοντος: «εἶμαι ἐδῶ», παρὰ ὡς ὠθησις ἀπροσέκτου τινός· καὶ συγχρόνως μὲ τὸ κτύπημα τοῦ ἀγκῶνος ἠκούετο ἡχὸς τις φωνῶν, πολὺ ἡδυτέρων τῶν κραυγῶν, ὅς ἐρρήγγυνον εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν αἱ γυναῖκες τῆς Σαραγώσσης ἐκ τῶν παραθύρων τῶν καταπιπτουσῶν οἰκίδων, καὶ πολὺ θερμότερων τοῦ ζέοντος ἐλαίου, δι' οὗ περιέχεον τοὺς ἐπιδρομεῖς!

Ὡ, δὲν ἦσαν πλέον οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ ὠμίλει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Τουρίνῳ, γέρον ἱερεὺς ἐκ Σαραγώσσης, βεβαιῶν μοι, ὅτι ἐπὶ ἐπταετίαν δὲν εἶχε δεχθῇ τὴν ἐξομολόγησιν θανασίμου ἁμαρτήματος!

Τὴν ἑσπέραν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, συνήντησα ἓνα θεότρελλον Γάλλον, παρόμοιον τοῦ ὁποίου δὲν πιστεύω νὰ εἶδέ τις ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦτο περίπου τεσσαρακοντούτης. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐκ τῶν ἡλιθίων καὶ ἀστείων ἐκείνων προσώπων, ἅτινα φαίνονται ὡς νὰ λέγωσιν: «εἶμαι ἐδῶ», διασκεδάσατε μαζὶ μου.

Ἦτο ἔμπορος καὶ εὐπορος, ἐξ ὧν ἔκρινα, εἶχε φθάσει δὲ πρὸ μικροῦ ἐκ Βαρκελόνης καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπιούσαν εἰς Ἀγίον Σεβαστιανόν.

Τὸν εὗρον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, διηγούμενον τὰ κατ' αὐτὸν εἰς ἐπήκοον κύκλου ὁδοιπόρων, οἵτινες ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἐπλησίασα εἰς τὸν κύκλον καὶ ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν ἱστορίαν του.

Κατήγετο ἐκ Βορδῶ καὶ ἔζη πρὸ τετραετίας ἐν Βαρκελόνη. Εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν Γαλλίαν, διότι ἡ σύζυγός του εἶχε δραπετεύσει, avec le plus vilain homme de la ville, ὡς ἔλεγε, καταλείπουσα αὐτῷ τέσσαρα τέκνα· ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς φυγῆς οὐδεμίαν ἔλαβεν εἰδήσιν περὶ αὐτῆς. Τίς τῷ ἔλεγεν ὅτι ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικὴν, τίς εἰς Ἀσίαν καὶ ἄλλος εἰς Ἀφρικὴν, ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἦσαν εἰκασίαι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποστάσεως. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν αὐτὸς τὴν ἐθεώρει ὡς νεκράν.

Ἡμέραν τινα ἐν Βαρκελόνη συνέτρωγε μετὰ τινος φίλου του ἐκ Μασσαλίας, ὅστις τῷ εἶπεν (ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐβλέπετε μεθ' ὁπόσης κωμικῆς σοβαρότητος ἀφηγεῖτο τοῦτο),

— Φίλε μου, μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας σκοπεύω νὰ ὑπάγω εἰς Ἀγίον Σεβαστιανόν.

— Νὰ κάμης τί;

— Νὰ διασκεδάσω.

— Τίποτε ἐρωτοδουλειαίς, ἔ;

— Ναί... δηλαδή... θὰ σοῦ εἰπῶ. Ἐρως καθ'αυτὸ δὲν εἶνε, διότι δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τρέχω ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Εἶνε μᾶλλον καπρίτσο. Ὡραία γυναικοῦλα ὅμως! Ἀκουσε. Προχθὲς ἔλαβον μίαν ἐπιστολὴν τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχα καμμίαν διάθεσιν νὰ ὑπάγω, ἦσαν ὅμως τόσα ἔλα καὶ σὲ περιμένω καὶ φίλτατέ μου καὶ ἀγαπητέ μου, ὥστε ἐνέδωκα εἰς τὸν πειρασμόν.

Ταῦτα λέγων, τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ δουζουανικοῦ κομπασμοῦ. Ὁ ἔμπορος τὴν λαμβάνει, τὴν ἀ-

νοίγει, τὴν ἀναγινώσκει. «Nom de Dieu! Ma femme!» καὶ χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ εἴπῃ ἐγκαταλείπει τὸν φίλον, τρέχει εἰς τὸν οἶκόν του, λαμβάνει τὸν ὁδοιπορικόν του σάκκον, καὶ πετᾷ εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶχεν ἐπιδείξει ἤδη τὴν ἐπιστολὴν εἰς πάντας τοὺς παρестῶτας, καὶ εἶχεν ἐκτεθειμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως τὰ ἴδωσι πάντες, διάφορα ἔγγραφα, ἧτοι τὸ πιστοποιητικὸν τῆς βαπτίσεώς τῆς, τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τῶν γάμων των, καὶ ἄλλα τινὰ ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἵνα τῷ χρησιμεύσωσιν, ἐν ἡ περιπτώσει ἢ σύζυγός του ἤρνετο νὰ τὸν ἀναγνώρῃ.

— Καὶ τί θὰ τῆς κάμετε; τὸν ἠρώτησαν ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαντες.

— Δὲν θὰ τὴν κακοποιήσω, ἀπεκρίθη. Ἐλαβὰ ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου. Αἶμα δὲν θὰ τρέξῃ. Ἡ τιμωρία τῆς ὅμως θὰ εἶνε ἀκόμη φοβερώτερα.

— Τί πράγμα λοιπόν; ἠρώτησαν ἅπαντες.

— Ἐλαβὰ ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου, ἐπανελάβην ὁ Ἰάλλος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας σοβαρότητος. Καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του τεραστίαν ψαλλίδα, προσέθεσε σοβαρῶς:

— Θὰ τῆς κόψω τὰ μαλλιά καὶ τὰ φρύδια!

Πάντες ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα.

— Κύριοι, ἐκραύγασεν ὁ προσβεβλημένος σύζυγος, τὸ εἶπον, καὶ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου. Ἐὰν δὲ θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς εὕρω καὶ πάλιν ἐδῶ, θὰ σὰς δείξω τὰ μαλλιά τῆς.

Ἐνταῦθα ἐπηκολούθησε φοβερὸς θόρυβος γελῶτων, φωνῶν, χειροκροτημάτων, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ καταλίπῃ ὁ Γάλλος τὴν τραγικὴν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἀλλ' ἐὰν εὗρης κανένα Ἰσπανὸν μέσα εἰς τὸ σπίτι; τὸν ἠρώτησέ τις.

— Θὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀπεκρίθη.

— Ἀλλ' ἐὰν εἶνε πολλοί;

— Ὅλους ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ἀλλὰ θὰ κάμετε σκάνδαλον! Θὰ τρέξωσιν οἱ γείτονες, οἱ χωροφύλακες, ὁ κόσμος!

— Καὶ ἐγὼ, ἀνεφώνησεν ὁ φοβερὸς ἀνὴρ τύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὸ στήθος του, θὰ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ γείτονας καὶ χωροφύλακας καὶ κόσμον καὶ ὅλην τὴν πόλιν ἐν ἀνάγκῃ.

Καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω κομπᾶζων καὶ κινῶν τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ τὴν ψαλλίδα διὰ τῆς ἄλλης ἐν μέσῳ τῶν σπαρκατικῶν γελῶτων τῶν παρισταμένων.

Vivir para ver, νὰ ζῇ τις διὰ νὰ βλέπῃ, λέγει ἰσπανικῶς τις παροιμία· καὶ ἠδύνατο κάλλιον νὰ εἴπῃ viajar, νὰ ταξιδεύῃ τις, διότι μόνον εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους συναντᾷ τις τοιοῦτους πρωτοτύπους χαρακτήρας. Τίς οἶδεν ὅποτον θὰ εἶνε τὸ τέλος του!

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἠρώτησα τὸν θαλαμηπόλον τί ἦσαν τὰ δύο ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον παρατηρήσει ἀπὸ τῆς πρώτης ἑσπέρας, ἀνηρτημένα ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀξιούντα νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς δύο εἰκόνες.

— Καράμπα! μοὶ ἀπήντησε, «nada memos que los hermanos Argensola», (τίποτε ὀλιγώτερον ἢ οἱ ἀδελφοὶ Ἀργενσόλα) καταγόμενοι ἐκ Βαρβάστρου τῆς Ἀραγωνίας, «dos de los mas afamados poetas de España!» (δύο τῶν πλέον περιφώνων ποιητῶν τῆς Ἰσπανίας).

Καὶ ἀληθῶς τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀργενσόλα, δύο ἀληθεῖς διδυμοὶ φιλόλογοι, σχόντες τὴν αὐτὴν

κλίσειν, σπουδάζαντες τὰ αὐτὰ πράγματα, γράψαντες μὲ τὸ ἴδιον ἄγνον, ἀπλοῦν, χαρίεν ὕφος καὶ ἀντισχόντες διὰ πάσης τῆς δυνάμεως αὐτῶν κατὰ τοῦ χειμάρρου τῆς ἀπειροκαλίας, ἥτις ἤρχιζε νὰ κατακλύζη, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν, περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, τὴν ἰσπανικὴν φιλολογίαν.

Ὁ εἰς ἐτελεύτησεν ἐν Νεαπόλει γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας τοῦ Ἀντιβασιλείως, ὁ δ' ἄλλος ἐν Ταρραγῶνι, ἱερεὺς, ἀμφοτέρω καταλιπόντες φήμην ἔνδοξον καὶ προσφιλή, ἐφ' ἧς ὁ Θεοδάντης καὶ ὁ Λόπεθ δὲ Βέγγα ἐπέθεσαν τὴν περίλαμπρον σφραγίδα τοῦ ἐπαίνου αὐτῶν.

Τὰ σουέττα τῶν Ἀργενσόλα κατατάσσονται μεταξὺ τῶν ὠραιότερων τῆς ἰσπανικῆς φιλολογίας, διακρινόμενα ἐπὶ λεπτότητι πνεύματος, καὶ ἀνθηρότητι ὕφους· ἐπειδὴ δὲ πάντες γίνουσιν ἀπὸ μνήμης ἐν ἐκ τούτων, τοῦ Λουπερκίου Λεονάρδου, οἱ δὲ ὑπουργοὶ συχνάκις ἀναφέρουσι τὸ τέλος αὐτοῦ, ὅπως ἀπαντήσωσιν εἰς τοὺς πομπώδεις φιλιππικὺς τῶν ρητόρων τῆς ἀριστερᾶς, τὸ παραθέτω ἐνταῦθα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως χρησιμεύσῃ ποτὲ εἰς τινὰ τῶν ἀναγνωστῶν, ὅπως ἀντικρούσῃ τοὺς φίλους του, οἵτινες ἤθελον τῷ παρατηρήσει ὅτι ἐράται, ὡς ὁ ποιητὴς, γυναικὸς ποιούσης χρῆσιν ψιμμουθίου.

«Yo os quiero confesar, don Juan, primero
Que aquel blanco y carmin de doña Elvira
No tiene de ella mas, si bien se mira,
Que le haberle costado su dinero :

Pero tambien que me confieses quiero
Que es tanta la beldad de su mentira,
Que en vano a competir con ella aspira
Belleza igual de rostro verdadero.

Mas que mucho que yo perdido ande
Por un engaño tal, pues que sabemos
Que nos engaña así naturaleza ?

Porque ese cielo azul que todos vemos
No es cielo, ni es azul : lastima grande
Que no sea verdad tanta belleza »

(Ἐν πρώτοις ὀρεῖται νὰ σᾶς ὁμολογήσω, Δὸν Ἰωάννη, ὅτι τὸ λευκὸν καὶ ῥόδινον αὐτὸ χρῶμα τῆς Δόνας Ἐλβίρας, δὲν τῇ ἀνήκει δι' ἄλλον λόγον ἢ διότι τὸ ἡγύρασε διὰ τῶν χρημάτων τῆς· ἀλλὰ πρέπει καὶ σᾶς νὰ ὁμολογήσῃτε εἰς ἄλλον, ὅτι ἡ ἐπίπλαστος καλλονὴ αὐτῆς εἶνε τοιαύτη, ὥστε οὐδεμία φυσικὴ καλλονὴ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτήν. Διὰ τοῦτο νὰ μεριμνῶ περὶ τοιαύτης ἀπάτης, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἀκόμη μᾶς ἀπάτῃ ; Καὶ τῷ ὄντι, ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ κυανοῦν αὐτοῦ χρῶμα ὅπερ πάντες βλέπομεν δὲν εἶνε οὔτε οὐρανός, οὔτε κυανοῦν. Κρίμα, ὅτι τόση καλλονὴ δὲν εἶνε ἀληθὴς !)

Τὴν ἐπομένην πρωτὴν ἠθέλησα νὰ ἀπολαύσω εὐχαρίστησιν, ὁμοίαν ἐκείνης, ἣν ἠσθάνετο ὁ Ρουσσὼ κυνηγῶν τὰς μυίας· νὰ περιπλανηθῶ δηλαδὴ ἀσκόπως ἀνὰ τὴν πόλιν, σταματῶν ἵνα παρατηρῶ τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα πράγματα, ὅπως πράττομεν εἰς τὴν πρὸ τῆς οἰκίας μας ὁδόν, ὅταν ἀναμένωμεν φίλον τινά.

Ἀφοῦ ἐπισκέφθην δημόσιά τινα κτίρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ μέγαρον τοῦ Χρηματιστηρίου, ὅπερ ἔχει μεγαλοπρεπῆ αἶθουσαν, σχηματιζομένην ὑπὸ εἰκοσιτεσσάρων στύλων, ἕκαστος τῶν ὁποίων κοσμεῖται ὑπὸ τεσσάρων θυρεῶν μετὰ τοῦ σήματος τῆς Σαραγώσσης, τεθειμένων ἐπὶ τῶν τεσσάρων μετώπων τῶν κιονοκράνων, καὶ τὸν ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Santiago καὶ τὸ περικαλλὲς μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατέληξα εἰς τὸ κέντρον τῆς εὐρείας καὶ εὐθύμου πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἥτις χωρίζει εἰς δύο τὴν ὁδὸν Κόζο καὶ εἰς ἣν ἀπολήγουσι δύο ἕτεραι τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, ἐκεῖθεν δὲ ἐξέκίνησα καὶ περιεπλανήθην μέχρι τῆς μεσημβρίας μετ' ἀπεριόριστου εὐχαριστήσεως.

Πότε ἐσταμάτων ἵνα παρατηρήσω τὰ παῖδια παίζοντα τὰ καρυδάκια, πότε ἔρριπον περιέργον βλέμμα εἰς μικρόν τι καφφενεῖον μαθητῶν, πότε ἐβράδυνον τὸ βῆμα ἵνα ἀκούσω τὰ φληναφήματα δύο ὑπηρετριῶν παρὰ τινὰ γυνίαν, πότε προσεκόλλων τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰς προθήκας βιβλιοπωλείου τινός, πότε εἰσερχόμην εἰς τι καπνοπωλεῖον, ὅπως παρενοχλήσω τὴν καπνοπώλιδαν, ζητῶν γερμανιστὶ σιγάρα, πότε ἤρχιζον συνομιλίαν μετὰ τινος

μεταπωλητοῦ πυρείων. Ἐδῶ ἡγόραζον ἡμερίδα τινά, ἐκεῖ ἐζήτουν παρὰ τινος στρατιώτου τὸ σιγάρον του, ἵνα ἀνάψω τὸ ἰδικόν μου, παρεκεῖ ἡρώτων παιδίσκην τινὰ περὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεπόλουν στίχους τοῦ Ἀργενσόλα, ἤρχιζον σουέττα εὐτράπελα, ὑπετονθόριζον τὸν ὕμνον τοῦ Ριέγου, ἐσκεπτόμην τὴν Φλωρεντίαν, τὸν οἶνον τῆς Μαλάγας, τὰς νοουθεσίας τῆς μητρὸς μου, τὸν βασιλέα Ἀμεδαῖον, τὸ βαλάντιόν μου, χίλια πράγματα καὶ συγχρόνως τίποτε, καὶ δὲν θὰ ἀντήλλασσον τὴν τύχην μου μὲ τὴν τύχην ἐνὸς Μεγάλου τῆς Ἰσπανίας.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας μετέβην νὰ ἴδω τὸν νέον Πύργον, ὅστις εἶνε ἐν ἐκ τῶν περιεργότερων μνημείων τῆς Ἰσπανίας. Ἐχεῖ ὕψος ὀγδοήκοντα τεσσάρων μέτρων, — τέσσαρα μέτρα περισσότερον τοῦ πύργου τοῦ Giotto, — εἶνε δὲ κεκλιμένος κατὰ δύο καὶ ἡμισὶ περίπου μέτρα, ὁλόκληρος, ὅπως ὁ πύργος τῆς Πίσσης.

Ἀνηγέρθη τῷ 1304. Τινὲς ἐπιβεβαιοῦσιν ὅτι ἐκτίσθη οὕτω, τινὲς δὲ πιστεύουσιν ὅτι ἔκλινε μετὰ ταῦτα. Αἱ γνώμαι εἶνε διηρημέναι. Εἶνε σχήματος ὀκταγωνικοῦ, ὁλόκληρος δὲ πλινθόκτιστος, ἀλλὰ παρέχει θαυμασίαν ποικιλίαν σχεδίου καὶ καλλωπισμάτων, διάφορον ὅψιν ἐν ἐκάστῳ ὀρόφῳ, χαρίεν κρᾶμα γοτθικοῦ καὶ ἀραβικοῦ ρυθμοῦ.

Ὅπως εἰσέλθω ἐν αὐτῷ ἔπρεπε νὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν παρὰ τινος ὑπαλλήλου τῆς δημαρχίας, κατοικοῦντος ἐκεῖ πλησίον, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ παρετήρησε προσεκτικῶς τὴν ἄκρην τῶν ὑποδημάτων μου καὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς μου, ἔδωκε τὰς κλεῖδας εἰς τὸν φύλακα καὶ μοι εἶπε :

— Puede Usted ir. (εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε.)

Ὁ φύλαξ ἦτο ρωμαλεόν γερόντιον, ἀνὴρχετο δὲ τὰς ἀτελευτήτους κλίμακας μετὰ μείζονος ταχύτητος ἐμοῦ.

— Verà Usted, (θὰ ἴδῃτε,) μοι ἔλεγε, Verà Usted que magnifico golpe de vista ! (θὰ ἴδῃτε τί μεγαλοπρεπὴς θέα !)

Τῷ εἶπον ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἰταλοὶ ἔχομεν ἕνα πύργον κεκλιμένον, ὅπως αὐτὸς τῆς Σαραγώσσης.

Ἐστράφη μὲ παρετήρησε καὶ ἀπήντησε ξηρὰ ξηρὰ :

— La nuestra es unica en el mundo (ὁ ἰδικός μας εἶνε μοναδικὸς εἰς τὸν κόσμον.)

— Ὡ, περιέργον ! Σὰς λέγω ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἕνα ὁμοιον, καὶ ὅτι τὸν εἶδον μὲ τὰ μάτια μου εἰς τὴν Πίσαν· καὶ ἔπειτα ἂν δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστεύετε, διαβάσατε ἐδῶ, τὸ λέγει καὶ ὁ Ὀδυσσεύς :

Ἐρριψεν ἐν βλέμμα καὶ ἐψέλλισε :

— Puede ser (ἴσως !)

Γέρων σκληροκέφαλε ! Παρ' ὀλίγον νὰ τῷ ρίψω εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ βιβλίον.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ

1.

Ἀγαπητέ μου,

Περιέργω μ' ἀληθινόν· Θυμάμαι τὴν πρώτην μου . . . ἀνάμνησιν. Ἄκουσε. Μία φορά, ὅταν ἦμουν μικρός, εἶχα ἀρρωστήσει καὶ ἔμενα σπῖτι ἀπὸ πολὺν καιρό. Εἶχα πειρὰ ἀρχίσει νὰ γίνουμαι καλὰ καὶ νὰ σηκώνουμαι λίγες ὥρες ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μίαν ἡμέραν μπήκα στὴν πλαϊνὴν κάμαρα, ποῦ τὴν εἶχαμε τὰ παῖδιά καὶ μελετούσαμε. Ἐκεῖ, πάνω εἰς ἕνα τραπέζι, θρῆκα πεταγμένα τὰ βιβλία μου. Ἡ μακρινὴ ἀργία καὶ τῆς ἀρρώστιας ἡ κακορεξιά μ' ἔκαμαν